

църква и се отличава съ относителна правилност, всички други улици се прѣплитатъ въ съвършенъ безпорядкъ, несъобразни съ постройкитѣ, нито пъкъ послѣднитѣ съ улицитѣ. Жилищнитѣ дървени кжщи сж отъ вѣнъ и отъ вжтрѣ варосани; по-голѣмата имъ часть иматъ видъ на четирежгълникъ, покрити сж съ керемиди, а едната имъ страна е оставена открита, като тераса подъ покривъ. Въ Бѣла е имало 335 български кжщи, а турски не повече отъ 50, споредъ бѣлѣжкитѣ на графъ Соллогубъ.* Цвѣтушето състояние и видимата заможность на населението въ село Бѣла пораждали запитвания у Освободителя, какво още искатъ тия хора? Какво имъ е тежело? Единъ народъ мъжественъ, който даде реални доказателства при прѣвземането на Балкана и отстояването на своята свобода при Шипка, надаренъ съ умствени способности и съ нравствени достоинства, трудолюбивъ и богатъ съ земя, но спрѣнъ въ развитието си и политически потиснатъ, молеше застѣпничеството на братска Русия. Но, какво му не достигаше? Липсваше му траенъ граждански редъ. Въ селото Бѣла бѣлѣжити били двама автократи, потисниците: Мехмедъ-бей и неговиятъ внукъ Сюлейманъ-бей, които бѣха откупили отъ турското правителство правото непосредствено по своя воля да се разпореждатъ съ собствеността на жителитѣ. Границитѣ на произвола се диктуваха изключително отъ благоволенieto или интереситѣ на спахията — респективно двамата бейове. Както е извѣстно, споредъ отоманското гражданско право, земята е лична собственость на Султана. При помощта на населението и владѣющата безнаказаность — ползуването отъ зе-

* Вижъ Дневникътъ на Царя, отъ графъ Владимиръ Соллогубъ, стр. 63.